

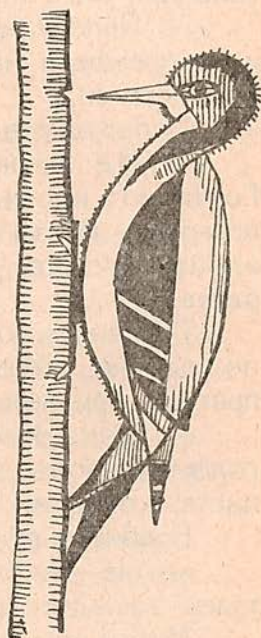
откъсналѣ. Останало то на дървото само-саминичко. Станало му мъчно. И почнало да си мисли:

— Колко съмъ нещастно! Моята съдба е да не бжда като другитѣ.

И отъ мъка вишната почнала да съхне и да се набръчква.

Листата на дървото пожълтѣли, почнали да падатѣ, падналѣ и листѣтъ, който закривалѣ слънцето. И Червеното Сърдце видѣло най-после слънцето, но не му се зарадвало. То било сухо, а слънцето слабо и не тѣй топло. И още по-мъчно станало на Червеното Сърдце. То съвсемъ изсъхнало, набръчкало се и най-после паднало отъ дървото на земята. Вѣтърѣтъ го засипалѣ съ прѣстъ, дъждѣтъ го измокрилѣ и Червеното Сърдце попаднало въ тъмната земя.

Цѣла зима лежало тамъ. А на пролѣтъ нѣкаква нова сила се събудила въ него. То оживѣло, пугнало коренчета. И пакъ му се искало да види слънцето. И пугнала стѣбълце, пробилѣ влажната стоплена земя, погледнало навънъ и почнало весело да расте.

Превелъ : Е. П.

